

Barnet er avlet, men Ægteskabet derefter opløses, ved Død eller Skilsmisse, forinden Barnet fødes, altsaa et Tilfælde, hvor Forældrene hverken var gift paa Avlingstiden eller ved Fødselen.

ad § 2.

Bestemmelsen i denne Paragraf er en nærmere Udformning af den foran omtalte Sætning, Pater-est-Regelen, men fra Regelen undtages ikke blot Tilfælde, hvor Ægtefællerne paa Avlingstiden levede separerede, men ogsaa Tilfælde, hvor de levede faktisk adskilte, i begge Tilfælde dog forudsat, at det ikke godtgøres, at de indenfor Avlingstiden har haft Samleje med hinanden.

Naar Ægtefællerne lever faktisk adskilte, synes der, lige saa lidt som naar de er separerede, at være nogen naturlig Formodning for Ægtemandens Faderskab, og en Anvendelse af Pater-est-Regelen paa disse Tilfælde vil ofte føre til helt urimelige og for alle de interesserede utilfredsstillende Resultater. Nyere Tids Praksis har da ogsaa, som ovenfor anført, vist tilbøjelighed til at fravige Regelen i saadanne Tilfælde. Kan det imidlertid godtgøres, at Ægtefællerne indenfor Avlingstiden har haft Samleje med hinanden, fører navnlig Hensynet til Barnet med sig, at Regelen kommer til Anvendelse.

Betydningen af, at Pater-est-Regelen ikke gælder, er, at Moderen i de paagældende Tilfælde maa gaa frem efter Reglerne i Lov om Børn udenfor Ægteskab for at faa fastslaaet Faderskabet til Barnet.

ad § 3.

Paragraffen angaar alene de Tilfælde, hvor Pater-est-Regelen ifølge § 2 kan komme til Anvendelse, og hvor der herefter rejses Spørgsmaal om, hvorvidt det kan godtgøres, at Ægtemanden ikke kan være Fader til det paagældende Barn, eller hvor det i Henhold til § 2, 2det Stykke, søges godtgjort, at separerede eller faktisk adskilte Ægtefæller indenfor Avlingstiden har haft Samleje med hinanden, og Paragraffen træffer Bestemmelse om den Fremgangsmaade, der i saa Fald vil være at følge.

Interesseret i et saadant Sagsanlæg vil naturligvis navnlig Ægtemanden kunne være, men ogsaa Barnet og dets Moder vil efter Omstændighederne kunne have Interesse i at faa fastslaaet, at Ægtemanden ikke er Fader til Barnet, men at en anden er det, saaledes at Retsvirkningerne af et Faderskab gaar over paa denne anden. Ogsaa Ægtemandens Arvinger bør have

Adgang til efter hans Død at rejse Sag om Faderskabet, men her findes det dog rimeligt at fastsætte en Frist, indenfor hvilken Sagen skal anlægges.

ad § 4.

Naar Barnet fødes paa en saadan Tid, at det maa være avlet forinden Moderens Ægteskab, kommer Pater-est-Regelen ikke til Anvendelse, og der maa derfor efter nu-gældende Ret foreligge et særligt Grundlag for, at Ægtemanden kan anses som Fader til Barnet, og Barnet som Følge deraf kan anses som Ægtebarn. Et saadant Grundlag vil sædvanligvis foreligge ved Forældrenes Anerkendelse af Barnet som Barn af Ægtemanden.

Efter Forslaget til Lov om Børn udenfor Ægteskab skal Faderskabet til ethvert Barn søges fastslaaet enten ved Faderens Anerkendelse eller ved Retssag. Dette maatte for de i nærværende Paragraf omhandlede Børn medføre, at der, hvis Ægtemanden ikke anerkendte Barnet som sit, af Moderen maatte rejses Sag, for at faa Faderskabet til Barnet fastslaaet. Imidlertid vil de heromhandlede Børn i overmaade mange Tilfælde være Børn af Ægtemanden og altsaa Ægtebørn, og det findes naturligt at indføre en Regel, hvorefter Barnet i saadanne Tilfælde betragtes som Ægtebarn, indtil dets Ægthed ved positive Skridt fra den eller de interesseredes Side drages i Tvivl ved, at der indledes Faderskabssag, som faar det Udfald, at Ægtemanden ikke kan anses som Fader. For en saadan Regel taler stærkt Hensynet til at begrænse Antallet af Sager, hvor et Barns Egenskab af Ægtebarn drages i Tvivl.

Sag efter § 4 maa naturligvis foruden i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Lov om Børn udenfor Ægteskab kunne rejses af Ægtemanden, men ogsaa her bør der være en til Regelen i § 3 svarende Adgang for Ægtemandens Arvinger eller andre interesserede til efter hans Død at rejse Sag angaaende Faderskabet.

Ender Faderskabssagen med, at Ægtemanden ikke anses som Fader, men kun som bidragspligtig til Barnet, jfr. § 14 i Forslag til Lov om Børn udenfor Ægteskab, vil han dog ved en simpel Anerkendelse til Ministerialbogen kunne anerkende Barnet som sit, og Barnet bliver derved Ægtebarn.

ad § 5.

Bestemmelsen i 1ste Stykke er en direkte Følge af Definitionen om Ægtebørn i § 1.